

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟ ΣΟΥΡΗΣ

Ὅγδοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κι' ἐννακόσ' ἀκόμα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θάχουνε' στὸ στόμα.

Ὁκτώβρης, εἰκοσιεπτὰ,
ἐδάφη σείονται σεπτὰ.

Ποῦντος χίλια διακόσα τριάντα,
σταυροφόροι νικοῦν κατὰ πάντα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὶ ν α
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ε κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ σ τ ὸ χ ῆ ρ ι

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποῖος ἀπ' ἐξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

**Θαυμασία
ὀπτασία.**

Λοιπὸν ξεχάνονται δεινὰ
καὶ τόση καταφρόνια;
λοιπὸν γυρίζουνε ξανὰ
λησμονημένα χρόνια;

Λοιπὸν ἀλήθεια πῶς γελᾷ κι' ἡ μαύρη γῆ τοῦ πόνου,
ὅπου τὴν ἀπεμάρανε φαρμακωμένο χνῶτο;
λοιπὸν ἀλήθεια πῶς κι' ἐμεῖς' στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου
τορπίλῃ Βότση' κάναμε τὸ ψαριανὸ μπουρλότο;

Λοιπὸν ἀλήθεια πῶς μικρὸ τῆς Ὑδρας πολληχάρι
ἔξυπνησε μ' ἀστράποβροντα τὸν ἴσκιό τοῦ Κανάρη;
Ἀλήθεια πῶς ἀλάλαξαν ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
καὶ σὲ φλεγόμενα νερὰ
τάραχ' αἶα τραγουδοῦν Ψαρά,
τὴν Ὑδρα τοῦ Μισαούλη;

Ἀλήθεια πῶς Ἐλευθεριὰ
φωτιαῖς ἀναρριπίζει,
κι' ἀπὸ νερὸ κι' ἀπὸ στεριά
Ἑλληνικὴ παλληκαριὰ
χαρμόσυνη σαλπίζει;

Ἀλήθεια πῶς πετοῦν αἰτοὶ
δικέφαλοι μὲ Νίκη,
πῶς μπαίνουν νικηταὶ Στρατοὶ
μὲς' στὴ Θεσσαλονίκη,
καὶ στέκει καὶ προσεύχεται Βασιλικὴ πορφύρα
ἔμπροστὰ σὲ τάφο μάρτυρος, ὅπου σκορπίζει μῦθα;

Ἀλήθειαις' βγήκαν ὅλ' αὐτὰ,
κι' ἐλεύθερη μᾶς χαιρετᾷ
καὶ τῶν Ψαρῶν ἡ ῥάχη.

Κι' ἡ νέα πλάσις κι' ἡ φυλή
ἐμᾶς προγόνους θὰ καλῇ,
ἐμᾶς προγόνους θ' ἄλλῃ...

Ἦλθε κι' ὁ τρανὸς Γαριβάλδινός.

Καὶ τώρα, πατριώτη,
τραγούδησε μὲ τόνον
ἐκείνον τὸν Ριτσιώτη
τῶν Ερυθροχιτώνων.

Ἐκεῖνος ὅπου πάλη
Ἐλευθερίας μεγάλη
καὶ δίκαιος ἄγών,
προσέρχεται σφριγῶν.

Κάθε παλληκαριά
δόξα της καὶ τιμὴ
τῷ χειρὶ νὰ πολεμῇ
μόνο γιὰ Ἐλευθεριά.

Ἐκεῖνος ὁ Ριτσιώτης
τῶν Ερυθροχιτώνων
γίνεται στρατιώτης
ὑπὲρ Ἰδέας μόνον,
κι' ὑπὲρ ἐκείνης πάλιν τὸ ξίφος ἀναρτῶ...
ἐβίβα Γαριβάλδη, ἐβίβα λιμπερτά.

Τῶν Ἀκροκεραυνίων ἀκούω κεραυνούς,
σταυροὶ τροπαιοφόροι λάμπουν στοὺς οὐρανοὺς.
Ἐλευθερίας ὕμνος, ἀγγέλων μουσική,
χορεύει φουστανέλα καὶ βράκα Κρητική,
μαζί των καὶ κουφάρια χορεύουνε κυρτά...
ἐβίβα Γαριβάλδη, ἐβίβα λιμπερτά.

Ὅλους τοὺς εὐλογεῖ
τῆς Ἐκκλησίας ἡ χάρις,
στῆς Νιόουσας τῇ γῇ
κι' ὁ Ρήγας καββαλάρης,
καὶ κάθε σκλάβου στήθος στὸ διάβα του σκιρτῶ...
ἐβίβα Βασιλῆᾶ μας, ἐβίβα λιμπερτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Ἐν μέσῳ τόσο κλυδωνος, ἐν μέσῳ τόσης ζάλης,
τί πρῶτον σήμερα νὰ πῆς καὶ τί νὰ πρωτοψάλῃς;
Χιλιμιντρίζουν ἄλογα τριγύρω μας θαρβάτα...
γιὰ κύτταξε στὸν Ὀλυμπο παλὴρὰ καπετανάτα.
Μὲ τοὺς προγόνους σήμερα μὰς δόξα μὰς ἐνώνει,
καὶ τοῦ Στρατοῦ τὸ Μάνλιχερ τὸ χαιρετᾷ μελῶνι.

Σὲ τέτοιο πανηγύρι
χαῖρε, καὶ μὲν κούτρα,
καὶ κτύπα τὸ ποτῆρι.

Κι' ἐκεῖ στὰ Γιαννιτσὰ
τῶν Τουρκαλῶδων μοῦτρα
ἡ γιγνήκανε πατσά.

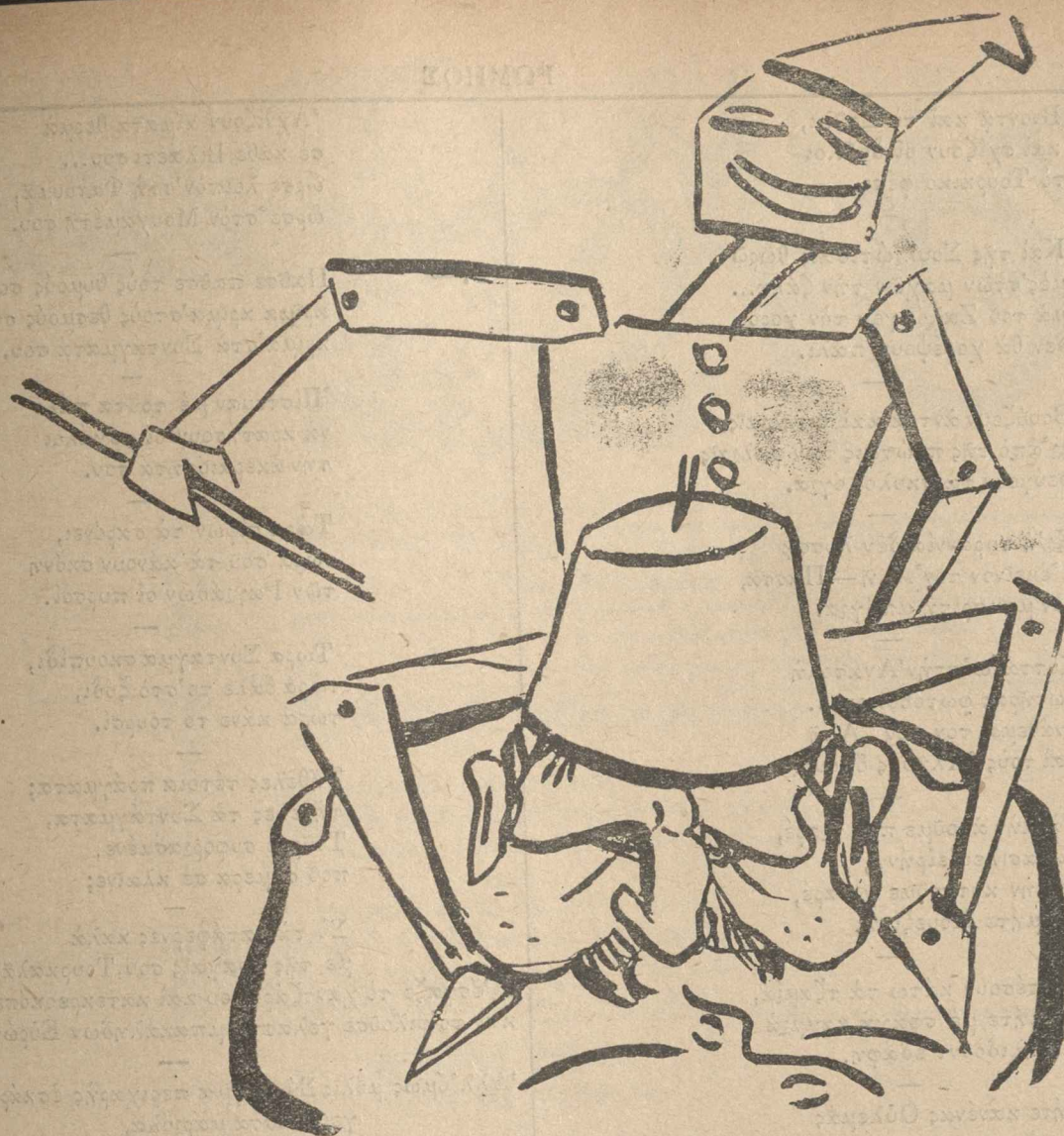
Κλαῖνε καμπόσοι φίλοι γιὰ τῆς Τουρκίας τὸ ράκη,
γιὰ τὰ πολλὰ της κλέη καὶ γιὰ τὰ μεγαλεῖα,

ἢ πῆραμε καὶ τὴν Ἰμβρο, μὰ καὶ τὴν Σαμοθράκη,
ἢ πῆραμε καὶ τὴν Θάσσο, ποῦχει καὶ μεταλλεῖα.

Ἐχει μεγάλον πλοῦτον,
ἔχει, θρὲ μπουνταλᾶ,
καὶ μαρμαρα πολλὰ,
κι' ἐκ τῶν μαρμάρων τούτων
ἀγάλματα θὰ γίνουν γιὰ κἄποιους κουνενέδες,
ποῦ τόσα σχεδιάζουν μέσ' στοὺς καφενέδες.

Βροντοῦν σημερινὸ
κι' ἀρχαῖοι Τουρκομάχοι,
καὶ στῶν Ψαρῶν τὴν ράχη
στημέν' ἡ γαλανὴ
σκεπάζει μία Δόξα, ποῦ μὲ δαφνῶν κλωνάρια
σωτῆρας στεφανώνει καὶ νίκης παλληκαρία.

Μαχῶν πανηγύρι
λαοὺς ἐξεγείρει,
Σταυρὸς ὁδηγεῖ.

Ἐτοῦ Σουλτάνου τὸ φέσι καδδάλα τῆς Τουρκίας χαιρετῶ τὴν φευγάλα.

Κτυπᾶτε κτυπᾶτε,
καὶ δάφναις σκορπᾶτε
σὲ πόντο καὶ γῆ.

Καθένας ὀπλίτης,
καθένας πολίτης
ἀς σπεύδῃ σφριγῶν.

Ἡμέραις μεγάλαις
μὲ δόλια, μὲ μπάλαις,
μεγάλος ἄγών.

Τὴν Νίκη τεσσάρων
ἐνδόξων λαδάρων
ὁ κόσμος γεαίρει.

Σταυρὸς προχωρεῖ,
προγόνων χοροὶ
μὰς δίνουν τὸ χεῖρι.

Σφαγὰς ἀπειλοῦν,
τὸ πᾶν πυρπολοῦν
καὶ φεύγουν οἱ σκύλοι.

Ἦνῶ σὲ γαλῶν
Κανάρη δαυλοὺς
καὶ Βότση τορπίλη.

Ἐγύρισαν χρόνοι
τοῦ μένου τοῦ πρώτου,
τρομάρα τῆς Ἠδῆς.

Τὰ μάτια θαμβώνει
μὰ λάμπις μπουρλότου,
μὰ λάμπις τορπίλης.

Κανάρης πετᾷ,
βροντῶν χαιρετᾷ
σεμνὸ παλληκαρι.

Γιὰ τὸν τραγουδεῖ
τῆς Ὑδρας παιδί,
τῆς Ὑδρας καμάρι.

Τορπίλη, μπουρλότο,
τρομάζουν στὸν κρότο
σφαγεῖς φρενιασμένοι.

Ποῦ τὰ γὰ πλανᾷσαι;
τί κάνεις, ποῦ νᾶσαι,
Ἀρμάδα καὶ μὲνη.

Σφουρίζουνε βόλια
καὶ λάμπουν πυρσοί...
ὁ Πρέβεζα δόλια,
γοργάζεις καὶ σύ.

Τὰ χεῖρ, σαστίζει
φεσὺ περιελάστρα...
Σταυροὶ κυματίζουν
σημαία στὰ κάστρα.

Ἐστὴν Πρέβεζα θούρια
καὶ τόσαι παιᾶνες,
γαλᾶναις στὰ φρούρια,
χαρὰς καὶ καμπάναις.

Ἦναι τὸν Ἀρη,
καὶ τὸ φεγγάρι
τοῦ Τούρκου νὰ πέσῃ.

Βροντᾷ καὶ τὸ Σοῦλι,
καὶ σχίζουσιν οἱ δοῦλοι
τὸ Τούρκικο φέσι.

Π.—

Καὶ τῆς Σουλιώτισσας θωρῶ
μέσ' στῶν μαχῶν τὴν ζάλη...
μὰ τοῦ Ζαλόγγου τὸν χορὸ
δὲν θὰ χορέψουν πάλι.

Βοῦζουν ἄντρα καὶ σπηλαιῖς,
κί' ἀπὸ τῆς πρώταις τῶν φωλιαῖς
φεύγουν τὰ σκυολόγια.

Κί' ἡ τυραννία δὲν λυσοῦν
μ' ἐκεῖνον τὸν Ἀλῆ—Πασσᾶ,
τὸν μακρὴν μπόγια.

Κυττάζω στὴν Ἀνατολὴ
σωτήρας φωτοβόλους...
ἀνάθεμά τον τὸν Ἀλῆ
καὶ τοὺς Ἀλῆδες ὄλους.

Νὰ μὴν ἀκοῦμε πιὰ γιὰρὲ,
νὰ βασιλεύ' εἰρήνη,
νὰ μὴν κυττοῦμε μιναρὲ,
καὶ μήτε Μουεζίνη.

Νὰ πέσουν κάτω τὰ τζαμιά,
καὶ μήτε μὲ σφαγὴ καμμιὰ
νὰ κηλιδοῦντ' ἐδάφη.

Μήτε κανέναν Οὐλεμᾶς
εἰς τὴν πατοῦσα του κί' ἐμᾶς
ἀγέρωχος νὰ γράφῃ.

Νὰ λείψουν πλέον ὅλ' αὐτά,
καὶ νὰ μὴ νοιώθῃς φρίκη
μὲ τὸ καθόκι τοῦ Σοφτᾶ,
τοῦ Χόντζα τὸ σαρίκι.

Νὰ μὴν εἶναι πιὰ Σουλτάνος,
καὶ νὰ λὲς ὑπερηφάνως
σ' ἓνα κί' ἄλλον Τουρκαλᾶ:
νὰ χαθῇς, κρεμανταλᾶ.

Φύγε γρήγορα, γκρεμίσου...
ποῦ κί' ἡ πρώτη δύναμὶς σου;
ποῦ κί' ἡ πρώτη σου τιμὴ;
αἷμα κόσμος ἐξεμεῖ
καὶ φονιάδες βλασφημεῖ.

Οἱ δοῦλοι σου, σασκίνη,
σοῦ κλαν τλατίνι
τὰ σηκωμέν' αὐτιά.

Δὲν τρέμουνε μπροστά σου...
σήμερα τάρματά σου
δὲν πιάνουνε φωτιά.

Δὲν ἔχεις τίποτ' ἄλλο
κατόρθωμα μεγάλο
νὰ δείξῃς, μακελλάρη.

Μόνο φρικτὸ Προφήτη,
ποῦ σφάζιμο κηρύττει
ζωσμένος μὲ χαντζάρι.

Ἀχνίζουν αἵματα θερμά
σὲ κάθε Βιλαέτι σου...
ὦρσε λοιπὸν στὴ Φατουμά,
ὦρσε στὸν Μουχαμέτη σου.

Φ.—

Παῦσε παῦσε τοὺς θυμούς σου,
κρίμα κρίμα στούς θεσμούς σου,
κρίμα στὰ Συντάγματα σου.

Ἰστέυαν μὲ τοῦτα πάλι
νὰ κρατήσουν οἱ μεγάλοι
τὴν ἀκεραιότητά σου.

Τώρα σίφων τὰ σαρόνει,
τώρα σοῦ τὰ κάνουν σκόνη
τῶν Ραγιαδῶν οἱ πυρσοί.

Τώρα Σύνταγμα σκουπίδι,
τώρα βάλε τὸ στὸ ξύδι,
τώρα κάνε το τουρσί.

Τῆθελες τέτοια πράγματα;
τῆθελες τὰ Συντάγματα,
Τοῦρκε συφοριασμένε,
ποῦ σήμερα σὲ κλαῖνε;

Σὺ τὰ κατὰφερνες καλὰ
μὲ τῆς σφαγαῖς σου, Τουρκαλᾶ,
κί' ἐσφαξε τὸ χαντζάρι σου καὶ κατεκρεοκόπει,
καὶ τὸ φιλοῦσε γελαστή μπακάληδων Εὐρώπη.

Ἄλλ' ὅμως μόλις Σύνταγμα περιχαρὲς ἐσκάρωσες,
γειτόνισσα μαριόλα,
μ' ἐκεῖνο τὰ κακάρωσες
κί' ἐτίναξες τὰ κῶλα.

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος σ' ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ χάλι
καὶ σοῦ τρώει τὸ κεφάλι.

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος τῶν ἀγρίων Νεοτούρκων
ἔρριξε καὶ σέ, φεσοῦ,
ἀλλὰ κί' ἄλλους μετὰ σοῦ,
μέσα σὲ πηγάδια βούρκων.

Ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖνος
ἦτανε γὰρ σένα θρήνος,
κί' ἔγινε μ' αὐτὸν φοφῆμι.

Κί' οἱ προστάται σου σὲ κλαῖνε,
καὶ στούς Νεοτούρκους λένε:
αἰωνία σας ἡ μνήμη.

Π.—

Οἱ Νεοτούρκοι σ' ἐκλάναν, σκύλα,
νὰ γῇς τώρα μεγάλη σκασίλα,
κί' ἂν ἐμπρός των ἀπλόγεςαι πτώμα,
ὄνειρευονται νίκας ἀκούα.

Βλέπουν μάτια φυλῆς μιᾶς
θολωμένο τὸ δόλιο φεγγάρι,
καὶ στούς δρόμους κυλᾷται ντουρᾶς
καὶ Χανούμ, φερετζές καὶ σαλβάρι.

Πᾶνε πᾶνε τὰ πρὶν καθεστῶτα,
τοῦ Σεφικὲτ ἡ περίλυπη μούρη
βλέπει στάκτη τὰ κλέη τὰ πρῶτα,
κί' ὄλοένα τὸ κόβει κουμποῦρι.

Ἀπ' ἐδῶ κί' ἀπ' ἐκεῖ σὲ σπαθίζουσιν
καὶ σὲ στέλλουν νὰ πᾶς στὸ Χαλέπι,
καὶ στὴν κόκκινη φέσα καθίζουσιν,
καὶ τῆς κάνουν αὐτὸ ποῦ τῆς πρέπει.